

Slou. glasbeno društuo
„Ljubljana“ u Ljubljani

Koncert

v nedeljo dne 25. rožnika 1911
ob 5. uri popoldne v veliki dvo-
rani hotela „Union“

Sodelujejo: G. prof. Karel Klein, član
orkestra dunajske dvorne opere (violon-
čelo), orkester „Slovenske Filharmonije“
pod vodstvom kapelnika g. Ed. Czajaneka
in pevski zbor „Ljubljané“. Zborovodja:
Anton Svetek.

Spored.

a) Mešani zbori:

1. Svetek: Harmonizirane **narodne pesmi.**
2. Gerbič: **Barkarola.**
3. Svetek: **Ponte dei sospiri.**
4. Lajovic: **Z daljnega je morja.**

b) Moški zbori:

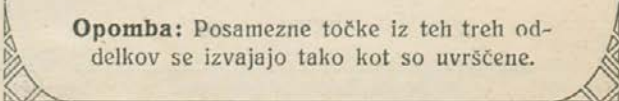
5. Schwab: **Večer na morju.**
6. Ferjančič: **Zvončku.**

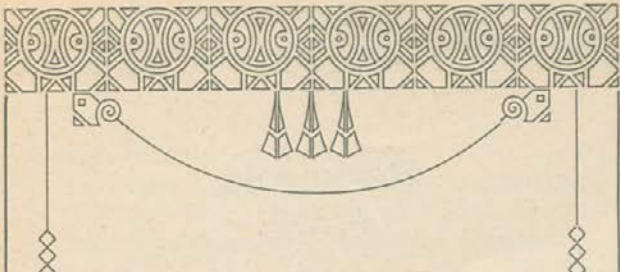
c) Orkester:

7. Saint Saëns: **Koncert za violončelo** s spremljevanjem orkestra, op. 33, kadenca gospoda profesorja K. Kleina.
8. Bach: **Suita za violončelo.**
9. Premrl: **Scherzo** } za veliki
10. Lajovic: **Andante** } orkester.

Opomba: Posamezne točke iz teh treh oddelkov se izvajajo tako kot so uvrščene.

Narodne pesmi.

1. Snoč' sem slišal eno štimo,
k' sem zvečer na vasi biv,
da dekle snubače ima,
da se omožila bo.
Lahko noč!
2. Po gorah grmi, se bliska,
fantič moj po polju vriska,
žvižgaj, vriskaj in poj
v to prelepo noč nocoj.
3. Kuku, kuku, to je moj glas,
od Boga sem prejela,
kadar bo prišu tisti čas,
kako bom sama pela.
4. Smrt na duri potrklja:
„Mlada hčerka, si doma?“
Mati so močno zavpili,
k' so presrčno jo ljubili,
oh, preljuba hčerka ti,
večna luč naj ti gori.
5. V klošter bi rada šla,
pa že prepozno je.
6. Solnce m' je nizk' prisjalo,
skoro bo za goro šlo;
al' jest ne morem doma zaspat,
k' bom mogla kmal' slovo jemati.

Barkarola.

Fr. Gerbič.

Oj, ti reke val zeleni,
zibaj dalje čolnič moj,
zibaj v kraj ga zaželjeni,
noč prekrasna je nocoj.
Oj, oj, oj!

Zvezdice se lesketajo
in srebré valovom sled,
rahlo sapíce pihljajo,
vmes smehlja se mesec bled.
Oj, oj, oj!

V bledih trakih mesečine,
krov blešči se hišice,
ki me vabi iz daljine
v stan predrage deklice.
Hoj, hoj, hoj!

Zibaj tja me, val zeleni,
tam, veslar, mi s čolnom stoj,
k levem bregu ga prikleni,
dok' poljubim uzor svoj.
Hoj, hoj, hoj!

Ponte dei sospiri.

P. Grošelj.

Tiho za morje nagiblje se dan,
z vitkih zvonikov mu k smrti prizvanja,
gondola moja kot ptica leti
in obstoji — kraj „mostu zdihovanja“.

Gondolijer se ob veslo oprè
— nagne glavó — in zasanja v davnine.
Vzdrami se! — Kdo naj preteklost živi?
Svet je prekrasen, — prodajva spomine!

Z mano veselo pesem zapoj,
da bo donelo po tožni laguni,
da bo vzkipeló to tiho morje
in zaiskrilo v srebrni se luni!

Z daljnega je morja . . .

Majkov-Golar.

Z daljnega je morja
lastovka dospela,
pesem je zapela:
Februar, le meti,
marc, razgrajaj, besni,
vendar mraz sneženi
že diši po vesni.

Večer na morju.

Oton Zupančič.

Po visokem nebu plava zlat oblak,
po širokem morju plava čoln lehak.
Kakor da se vnel je temni ocean:
v žarnem ognju je zapadna stran.
Plavaj, plavaj, čolnič! Solnca jasni grad
plameni tam v dalji, jaz bi spal v njem rad!

Zvončku.

—II—.

Pozdravljam te ljubeče,
ti nežni prvi cvet,
ki nam pomladne sreče
prihod naznanjaš spet.

V zelenje se odeva
in s cvetjem kiti gaj,
v njem zopet ptiček peva,
ki je priplul nazaj.

Že solnce seva vroče,
po zemlji vzbuja kras.
V doline se cvetoče
razlega pesmi glas.

Zato pa te ljubeče
pozdravljam, beli cvet,
ker nam pomladne sreče
radost si zbudil spet.

